

de om, at risikoen for skader på skibet kunne dækkes af søforsikringen uden regres over for anlægsindehaveren, ikke er gået i opfyldelse. Der henvises i øvrigt til betænkningen. Efter betænkningens afgivelse har NEA's styrelseskomité den 9. oktober 1969 anbefalet medlemslandene at fastsætte regler i deres nationale lovgivning, hvorefter skade på transportmidlet omfattes af indehaverens ansvar. Det antages, at de fleste lande vil følge denne anbefaling.

En følge af forslaget vil blive, at skade på transportmidlet efter omstændighederne, jfr. forslagets § 35, vil kunne kræves dækket efter Tillægskonventionens regler. Efter Tillægskonventionens art. 14 vil der endvidere ikke kunne kræves tilskud fra andre konventionsstater til dækning af sådanne skader, medmindre disse samtykker heri. Det anførte kan dog ikke tillægges afgørende betydning, da skader under transport næppe vil overstige det største beløb, der er fastsat for anlægsindehaveren.

Til § 21.

Gældende lovs § 18.

Betænkningen side 55.

Reglen, der omhandler betydningen af egen skyld hos skadelidende, svarer til gældende lovs § 18, stk. 1.

Reglen i gældende lovs § 18, stk. 2, hvorefter erstatningen ligeledes kan nedsættes eller bortfalde, såfremt den skadelidende ulovligt har sat sig i besiddelse af eller befattet sig med det skadevoldende stof, er ikke medtaget i forslaget, da en sådan optræden vil kunne medføre virkning efter stk. 1.

Til § 22.

Gældende lovs § 19.

Betænkningen side 55-56.

Paragraffen indeholder regler om krav mod andre end anlægsindehaveren.

Stk. 1 svarer ganske til gældende ret.

Stk. 2 er ny og omhandler tilfælde, hvor indehaveren efter anlægsstatens lov ikke er ansvarlig efter konventionens regler (skade som følge af ulykker, der skyldes fjendtligheder og naturkatastrofer, og skader på anlæg og transportmidler). I disse tilfælde kommer efter gældende ret almindelige erstatningsregler til anvendelse. I forslaget fastslås i overensstemmelse med Pariserkonventionen i den nugældende skikkelse, at skaden kun kan kræves erstattet af en enkeltperson, der har forvoldt skaden med forset. Om anlægsindehaverens ansvar for skade på transportmidlet henvises til betænkningen side 56.

Til §§ 23 og 24.

Gældende lovs § 19, stk. 2.

Betænkningen side 56.

Som anført i de almindelige bemærkninger blev der i 1971 indgået en konvention om civilretligt ansvar for søtransport af nukleart materiale. Konventionen skulle råde bod på de uheldige virkninger af reglerne i Pariskonventionens art. 6 (b) (og Wienkonventionens art. II, stk. 5), hvorefter atomerstatningskonventionerne ikke afskærer erstatningskrav, som kan støttes på internationale overenskomster om skade i transportforhold, som er indgået før den 29. juli 1960.

En almindelig tilslutning til den nye konvention vil overflødig gøre bestemmelsen i gældende lovs § 19, stk. 2 (betækningsudkastet § 22, stk. 3) f. s. v. angår søtransport. Indtil videre er det imidlertid nødvendigt at opretholde ansvaret i overensstemmelse med de nævnte transportkonventioner i forhold til lande, der ikke ratificerer 1971-konventionen. Ansvar vil endvidere fortsat kunne ifaldes efter konventioner, der vedrører anden transport end søtransport. En bestemmelse herom er i simplificeret form optaget i forslagets § 24.

1971-konventionen udelukker imidlertid ikke alene ansvar efter transportkonventionerne, såfremt den nukleare skade er omfattet af Pariskonventionen, men også hvis skaden er omfattet af Wienkonventionen eller national lovgivning om ansvar for nuklear skade, jfr. nærmere de almindelige bemærkninger. En regel til gennemførelse af denne del af konventionen er optaget i § 23. Der er her tale om erstatningskrav, der ikke i øvrigt er omfattet af forslagets kap. III.

Til § 25.

Gældende lovs § 20.

Betænkningen side 57-58.

Bestemmelsen svarer til det væsentlige til gældende ret.

Til § 26.

Betænkningen side 58.

Bestemmelsen er ny og foranlediget af en regel, der blev indsat i Pariskonventionen ved tillægsprotokollen af 1964. Den angår tilfælde, hvor der både er lidt nuklear skade, som medfører ret til erstatning efter loven, og skade af anden art, og hvor det er vanskeligt eller umuligt at holde skaderne ude fra hinanden. I disse tilfælde har man for at fritage skadelidende for at bevise, at der foreligger nuklear skade, bestemt, at skaderne i deres helhed skal omfattes af lovens erstatningsbestemmelser. Reglen udelukker ansvar for andre end anlægsindehaveren. Er den »anden skade« forvoldt ved joniserende stråling, der ikke omfattes af lovens erstatningsregler, hæfter den ansvarlige for denne